

дарського виробничого кооперативу «Остромечев» Брестської області, головою Білоруського агропромислового союзу Олексієм Скажунюм. На складах цього господарства кожного року лежить повна потреба мінеральних добрив. Остромечевці розраховуються лише за половину їх вартості, решту бере на себе держава. При цьому обов'язково має виробити доведену кількість продукції рослинництва, інакше заплатити за добрива по повній ціні. І так – по багатьох позиціях. Область цьогоріч одержала на всі господарства від держави 300 комбайнів «Джон Дір». Звісно, не для рапорту потрібно це моїм білоруським колегам. У нашій

ладці, мають врешті-решт дати відповідь на питання, що хвилює кожного простого українця: «Як так сталося, що наше життя є набагато кращим ніж було?» Ось у чому криється причина ностальгії за минулим, яка немає нічого спільного з «відданістю комуністичним ідеалам». Однак до цього часу відповіді з уст своїх керівників нація так і не почула. Чому? Та тому, що тим, хто має відповідати на це запитання, живе зараз дуже добре, їм і дві, і десять, і тридцять гривень за буханку хліба викласти однаково легко. Написав це й подумав: хіба відкриваю Америку? Та вже стільки писано-переписано про негаразди, що і після Майдану

якої прийшли в 70-90-х роках минулого століття. Люди обов'язково повинні вірити, що в них і їхніх дітей є хороше майбутнє, заради якого варто треба працювати. Я хотів би звернутися до наших Президента, урядовців, депутатів: ви молодші за мене, кому, як не вам, творити благо своїй країні... Осмислене життя – в цьому. Тільки тоді історія скаже про вас добре слово.

Мене часто запитують, як я ставлюся до приватизації, яка моя думка стосовно того, що в Радянському Союзі була відсутня приватна ініціатива – все, чи майже все, перебувало в руках держави. От Китай, мовляв, дав людям трохи економічної свободи, і сталося ки-

що я не став власником «Зоря», тобто, не підтримав політику президента в аграрній сфері. До чого привела кучмівська політика, я вже говорив. У самій колективній формі організації праці на селі нічого поганого немає, якщо господарства працюють за передовими технологіями, мають сучасну техніку, висококваліфікованих спеціалістів. Колишні усталені керівники – рівненські голови колгоспів Гітрово Воловова, Тихон Бойко змогли так організувати справу, що залишили про себе добру пам'ять на багато поколінь. Я радю з того, що і сьогодні маю своїх однодумців та послідовників, які в сучасних умовах довели – великотоварні виробниц-

В 2001 році наша «Зоря» на прохання пайовників сусідніх господарств взяла в обробку порослу бур'янами «цілину», яку ніхто не обробляв десятиліття. Пригадую, як в одному з таких сіл до мене підійшов літній чоловік і мовив: «Що ви робите? Ви ж розумна людина. Вам ніколи не підняти ціл зазедбану, вже втрачену землю». Через рік ми випадково знову зустрілися, і я дізнався: здивуванню від того, що сталося, у цього корінного селянина не було меж. Багатьох зусиль, витрат, нервового і фізичного напруження коштувало нам таке підняття «цілини».

Сьогодні у тих «піднятих» селах з'явилися посланці «грошових мишок», такі собі емісари під виглядом групи компанії «Інско». Обіцяють людям золоті гори, брешуть їм, що Плютинський від їхньої землі відмовився, підробляють підписи на договорах оренди. Ці люди, керувані панамі Малпадумом і Каміньським, заявляють, що агрокорпорація «Зоря» – це вчорашній день, що вона вже не має права на існування. Вони – ці жирні коті і новітні латифундисти – вже увіяли себе господарями землі. Тільки не заради блага народного почалося це. Мета цієї експансії – понабавити власні кишені. Ці люди не йдуть туди, де ще тисячі гектарів облогоючих земель, на відродження яких потрібні солідні кошти. Ні. «Зоря» для них – ласий шматок, де роками створювалася і збережена вся необхідна для успішної господарської діяльності інфраструктура. Такі от «правила гри» домінують нині. Така от мораль виступила на передній край. Рейдерські атаки, дербан землі, правозахисний вакуум під аккомпанемент тріскотні про демократію стали характерною ознакою нинішнього часу.

Не можна таку важливу галузь, як сільське господарство, заганяти у русло з неконтрольованим, хаотичним, брудним потоком, бо колись державі, народу за сьогоднішню байдужість доведеться розплачуватися гіркими слезами наступних поколінь. Хтось скаже: «А навіщо це ти пишеш, хіба тобі не байдуже?» Скажу відверто. Не байдуже! Хоча за плечима маю 81 рік... Ось чому на цьому стою.

Володимир ПЛЮТИНСЬКИЙ,
двічі Герой Соціалістичної Праці,
голова агрокорпорації «Зоря»,
почесний академік ВААН

